

Ποιο είναι το πρόβλημα με την Εκκλησία...

Κατά καιρούς, διάφοροι απολογητές ρωτούν γιατί τα βάζουμε με την Εκκλησία· γιατί τώρα, γιατί δεν κοιτάμε την δουλειά μας -“στο κάτω κάτω δεν σας ενόχλησε ή σας πείραξε σε κάτι”, είναι μια συνήθης επωδός τους. Μάλιστα, βλέπουν πίσω από αυτές τις δημοσιεύεις, συνομωσιολογικούς κύκλους που απεργάζονται το κακό της Ορθοδοξίας και του έθνους (αφού στις συνειδήσεις τους ταυτίζονται τόσο εύκολα). Θα κάνουμε εδώ μια μικρή σύνοψη του προβλήματος και των αιτιών του.

Πριν από πολλά χρόνια, διάβασα ένα κειμενάκι και σταμάτησα σε μια φράση που με διέγειρε: **“Μικρές καθημερινές συνήθειες δημιουργούν συστήματα αξιών”**.

Από τότε, αυτή η φράση με έχει καθορίσει σε κάποιον βαθμό. Σε αυτήν φαίνεται η μεγάλη σημασία της συνήθειας και του αξιακού συστήματος που την γεννάει, αλλά και διαμορφώνεται μέσα μας με τον καιρό από αυτήν. Εδώ μπαίνει και η αξία της τελετουργίας. Κάθε μικρή η μεγάλη συνήθεια που γίνεται καθημερινά θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι μια “τελετουργία” που χρειάζεται για τον άνθρωπο. Το πρωινό καφεδάκι, η ώρα της ανάπαυσης ή του “ζάπινγκ” παρέα με ξηρούς καρπούς ή ποτό, η καθημερινή άσκηση, η εβδομαδιαία βόλτα με τα παιδιά μας, η μικρή καθημερινή συνάντηση ή τηλεφώνημα με έναν φίλο, η εβδομαδιαία συνάντηση παλιών συμμαθητών ή φίλων, η εκδρομή κάθε αργία, είναι μικρές ή μεγάλες “τελετουργίες”, απαραίτητες στην ψυχοσύνθεσή μας και στην ψυχική ισορροπία μας.

Αυτό φυσικά γίνεται και σε επίπεδο κοινωνίας. Πριν την λαίλαπα του Χριστιανισμού, η κοινωνία εόρταζε τις φυσικές τροπές του Ήλιου που σηματοδοτούσαν τις αλλαγές στην “αναγέννηση”, στον “οργασμό” και στον “θάνατο” της Φύσης, κάτι που επηρέαζε άμεσα όλη την κοινότητα. Σήμερα γίνονται εορτές, παρελάσεις ή συμβάντα με βάση αξιοσημείωτα γεγονότα ή τις επιβληθείσες χριστιανικές εορτές που αντικατέστησαν με έξυπνο τρόπο τις

προηγούμενες φυσικές.

Το σημαντικότερο όμως είναι, το αποτέλεσμα των συνηθειών αυτών στον άνθρωπο και φυσικά στην κοινότητα ...

Αν για παράδειγμα έχω κάθε Κυριακή πρωί ελεύθερο χρόνο και έχω να επιλέξω από: Μια βόλτα στο Μοναστηράκι με φίλους, μια επίσκεψη στην εκκλησία, την μελέτη βιβλίων, ή μια σωματική άσκηση, τότε η επιλογή αυτή από την στιγμή που θα γίνει συνήθεια, καθορίζει σε κάποιο βαθμό και το μέλλον, προγραμματίζει τον εγκέφαλο να είναι πιο δεκτικός σε ένα θέμα και αδιάφορος σε ένα άλλο, κτίζει μια συγκεκριμένη ψυχοσύνθεση, δημιουργεί αξίες.

Ο Χριστιανισμός σαν Εκκλησία - ιδεολογία - θρησκεία, γνωρίζει την σημασία των συνηθειών και τελετουργιών. Έχει εφεύρει εκατοντάδες συνήθειες και τελεουργίες: Τις ευχές, το βάπτισμα, την τελετή του γάμου, της κηδείας, τους αγιασμούς, την μετάληψη, την εξομολόγηση, την επίσκεψη σε πνευματικούς ή γέροντες, τον θρησκευτικό τουρισμό, τις λιτανείες λειψάνων ή μαγικών εικόνων ή μαγικών αντικειμένων, καθημερινές τελεουργίες του όρθρου και του εσπερινού, και χιλιάδες εορτές φανταστικών ή απίθανων "αγίων" που καλύπτουν κάθε μέρα του έτους.

Σκοπός του είναι, όλοι οι πιστοί να είναι σε συνεχή επαφή μαζί του, να δομούν μέσα τους το "χριστιανικό βίωμα", όπως το λένε· να σκέφτονται και να απευθύνονται στον φανταστικό θεό τους ή στους, πραγματικούς ή όχι, αγίους τους, να προσεύχονται συνέχεια, και να διαδίδουν την πίστη τους για να πληθαίνουν οι πελάτες.

Είναι ελκυστική προοπτική να έχεις ένα πλήθος απόλυτα πιστών, και ένα μικρότερο ιεραρχών που να τους ελέγχουν και να περνάνε το κήρυγμα και τις απαιτήσεις τους στην κοινωνία και την πολιτεία, με ένα επίσης μεγάλο ποσοστό απλών οπαδών ή ακόμα μεγαλύτερο συμπαθούντων ή έστω και αυτών που σε ανέχονται. Με αυτά τα κριτήρια αποκτάς τεράστια δύναμη και επιρροή, συντηρώντας έναν ή πολλούς μύθους και τηρώντας απλά μια τυπολατρική παράδοση.

Η προτροπή της Εκκλησίας στο να φυλάει ο ελληνικός λαός τις παραδόσεις, τελικά εκεί αποσκοπεί. Άλλωστε, η Εκκλησία μπορεί να ενδιαφέρεται για την ιδιαίτερα δική της τυπολατρική παράδοση, αλλά μέσα σε μιάμιση χιλιετία, όλες οι παραδόσεις του λαού (εκτός από τις Απόκριες και τα κατά τόπους καρναβάλια),

έχουν εμπλακεί με τον άλφα ή βήτα τρόπο με την Εκκλησία. Στο χειμερινό ηλιοστάσιο, έβαλαν επίτηδες τα Χριστούγεννα, στις γιορτές της Άνοιξης και του οργασμού της φύσης, τους βγήκε αρκετά βολικά το Πάσχα. Με διάφορες μεθοδεύσεις, έφεραν να εορτάζεται η μέρα του Ξεσηκωμού, το '21, με τον "Ευαγγελισμό" της μάνας του Ιησού· στην μέρα που ειπώθηκε το "Όχι" μετέφεραν μια άλλη γιορτή από την 1 Οκτωβρίου της "Αγίας Σκέπης", για να θυμίζουν στους πιστούς ότι πάντα θα την έχουν μπροστά τους. Όλα αυτά για να σηματοδοτείται η κάθε πολιτική ή ατομική δραστηριότητα με κάτι αντίστοιχο χριστιανικό. Το βάπτισμα του Νεοέλληνα ως νήπιο είναι απλά η αρχή, μέχρι το τέλος όλα πρέπει να του θυμίζουν την Εκκλησία και τον μύθο της.

Το τι πρόβλημα έχει δημιουργήσει στον τόπο μας, στο πόσο ανήθικες, αντιφατικές και παράλογες είναι τόσο οι γραφές της όσο και η ερμηνεία τους από την ίδια την Εκκλησία, το πόσο πρόβλημα έχει δημιουργήσει για να επιβληθεί και να διατηρηθεί, έχει φανεί κατ' επανάληψη στους τακτικούς αναγνώστες αυτού εδώ του ιστολογίου.

Ας μην ξεχνάμε, ότι η επιβολή του Χριστιανισμού, επί της ουσίας οριοθέτησε την αρχή του Μεσαίωνα. Η χώρα μας με την Επανάσταση προσπάθησε επιτέλους να βγει από αυτόν, αλλά δεν το πολυκατάφερε. Εμφανίστηκε η νέα λαίλαπα του "Ελληνοχριστιανισμού", νόθο παιδί της Εκκλησίας, που προσπάθησε να παντρέψει δύο τελείως διαφορετικές ιδεολογίες, αυτή της λατρείας της υγείας, της φύσης, της ζωής, του "αιέν αριστεύειν", του "γνώθι σ' αυτόν" και του "μηδέν άγαν" με την δοξασία ότι "όλο το σύμπαν έγινε για μας", την δοξασία του "εκλεκτού λαού", την ανατολίτικη δουλικότητα, με την αντιγνωσιακή προτροπή "μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι", και τον ολοκληρωτικό ευνουχισμό σώματος και πνεύματος στην αβέβαιη ελπίδα ενός υποτιθέμενου μελλοντικού "επέκεινα". Ο απόλυτος δηλαδή τραγέλαφος.

Η απεμπλοκή και απεξάρτηση από αυτόν τον φαύλο κύκλο είναι δύσκολη. Επί της ουσίας μόνο η επαφή με τον Δυτικό πολιτισμό ή με άλλες παραδόσεις, η αναζήτηση της Γνώσης, η μελέτη της Φιλοσοφίας, η μελέτη των αρχαίων προγόνων μας, μπορεί να χαλαρώσει και κάποτε να σπάσει τις αλυσίδες του.

Σήμερα ο μέσος Έλληνας μπορεί να μην είναι τόσο πιστός όπως στο Βυζάντιο (μόνο το 40% πιστεύουν στην Ανάσταση), είναι όμως δεμένος στο κοινωνικό άρμα της ελληνοχριστιανικής νεοελληνικής πραγματικότητας για την οποία κόπιασε πολύ η Εκκλησία. Η "ελληνοχριστιανική" συνήθεια που δουλεύει στο υποσυνείδητό

του σαν ύπουλο ναρκωτικό, τον αποχαυνώνει ώστε η λογική του κρίση να είναι ασταθής και επηρεασμένη. Ο Λιαντίνης στον “Ελληνοέλληνα” δείχνει ακριβώς το είδος του προβλήματος. Ο Νεοέλληνας, με μια τραβεστί, κατά το ήμισυ επιβληθείσα, αλλά κυρίαρχη παράδοση, χωρίς ξεκάθαρη ταυτότητα, παραπαίει μεταξύ Ανατολής και Δύσης, προσπαθεί να κάνει σύγχρονο κράτος με μια διοίκηση κοτζαμπάσηδων και κοινωνία ραγιαδών, προσπαθεί να κατανοήσει την επιστήμη με όρους μύθου, να μεγαλώσει τα παιδιά του χωρίς αυθεντικές αξίες. Η προτροπή “διατηρείτε τις παραδόσεις του λαού μας” σε αυτό αποσκοπεί. Στην συνέχιση της δέσμευσης του υπόλοιπου 60%, με τον άλφα η βήτα τρόπο με την εξάρτηση από την Εκκλησία. Αυτό διαιωνίζει την δύναμη της ακόμα και με λιγότερους φανατικούς, η κοινωνία την ανέχεται, αφού αυτή νοηματοδοτεί ακόμα τις παραδόσεις της.

Σήμερα, δυο αιώνες σχεδόν μετά την Ελληνική Επανάσταση, η Εκκλησία και ο Χριστιανισμός έχουν καταφέρει να είναι τελείως διαπλεκόμενοι με την νεοελληνική κοινωνία και να μην την αφήνουν να ανασάνει. Είτε επίσημα, είτε ανεπίσημα, με τις χριστιανικές παραθρησκευτικές οργανώσεις, τις μυστικές ατζέντες με την εξουσία, και τον έλεγχο χιλιάδων φανατικών οπαδών κατάφερε:

Να κρατάει μεγάλο μέρος του λαού στην δεισιδαιμονία, και να είναι σχεδόν πάντα φορέας συντήρησης και σκοταδισμού.

Να εκμεταλλεύεται τον αμαθή κόσμο που την εμπιστεύεται και να είναι πάρα πολλοί ιερείς της, μπλεγμένοι σε εκατοντάδες περιπτώσεις, παιδεραστίας, κλοπής, αρχαιοκαπηλίας, απάτης, πλαστογραφίας και άλλων ειδεχθών παραβάσεων, για τις οποίες σπάνια η ίδια η Εκκλησία παίρνει θέση, συνήθως τους αλλάζει απλά έδρα για να ξεχαστεί το ειδεχθές συμβάν. (Ενδεικτικό ευρετήριο σχετικών πληροφοριών -υπομονή να έχετε).

Να έχει κατά παράβαση της ανεξιθρησκείας που υποτίθεται ότι έχουμε, τα θρησκευτικά της σύμβολα, στα σχολεία, στα νοσοκομεία και τις αίθουσες των δικαστηρίων.

Να έχει επιβάλει, την Βίβλο του μύθου και της παραλογίας στις έδρες των δικαστηρίων στην οποία ορκίζονται οι Έλληνες πολίτες για να πουν την “αλήθεια”.

Την επιλογή της δικής τους νόθας “ελληνοχριστιανικής” ιδεολογίας για την μάθηση και τον προσηλυτισμό των παιδιών μας.

Την επιβολή ενός υπουργείου “Παιδείας και Θρησκευμάτων” που είναι εγγυητής της νόθας αυτής “ελληνοχριστιανικής” εκπαίδευσης.

Την απαίτηση της ιεραρχίας να έχουν λόγο για όλη την ύλη στα βιβλία που διδάσκονται τα παιδιά μας για να μην τους ξεφύγει τίποτα από τον σίγουρο εναγκαλισμό των συνειδήσεων τους.

Την διατήρηση της θεοκρατικής αναφοράς στο σύνταγμα “εις το όνομα της αγίας και αδιαίρετου Τριάδος”. Η πρώτη αναφορά, οι πρώτες λέξεις, ο ξεκάθαρος θεοκρατικός συμβολισμός στην προμετωπίδα του πιο σημαντικού μας νόμου.

Οι εντός του συντάγματος ανισοτικές διατάξεις (κατά παράβαση προηγούμενου άρθρου περί ισότητας) για την προνομιακή μεταχείριση μονών και εκκλησιών.

Ο καθορισμός “επικρατούσα θρησκεία” που τους δίνει το δικαίωμα να κάνουν ότι θέλουν.

Να στέλνει διπλά μηνύματα όπως την τραγελαφικότητα του να λένε οι ιερείς της, εθνικιστικό και διεθνιστικό λόγο ταυτόχρονα, την στιγμή που στις γραφές της και στην πράξη της είναι απόλυτα διεθνιστές. (Μην ξεχνάτε με την ευκολία που πούλησε το Βυζάντιο στον Οθωμανό, όταν αυτό λοξοκοίταξε την Δύση).

Να έχουν ιδιαίτερη εμπλοκή και μεταχείριση σε βαθμό σκανδάλου, στον στρατό και στα σώματα ασφαλείας.

Να έχει αρχείο των οργανώσεων των ανταγωνιστών της ή των αρνητών της και να προσπαθεί με το δίκτυο των πιστών, να παρακολουθεί και να διαβάλλει κάθε κίνηση τους κατηγορώντας τους για επικίνδυνους στην κοινωνία.

Να έχει επαμφοτερίζουσα σχέση της με κόμματα οπαδών του Φασισμού αλλά και, αρκετά λιγότερο σαφώς, του Σταλινισμού.

Την αποφυγή από την κινητικότητα και τις απολύσεις έντεκα χιλιάδων προνομιούχων δημόσιων υπαλλήλων-ιερέων της. Οι πλέον αντιπαραγωγικοί κηφίνες του ελληνικού δημοσίου.

Αν και διαχειρίζονται τεράστια κινητή και ακίνητη περιουσία, έχουν καταφέρει κατά παράβαση του Συντάγματος, αυτή να είναι κυρίως αφορολόγητη, να αποφεύγουν τις ελάχιστες δόσεις που οφείλουν από τα παγκάρια με διπλά βιβλία, και να επιβουλεύονται εκτάσεις “φιλέτα” με αμφίβολης γνησιότητας, οθωμανικά και βυζαντινά έγγραφα.

Έχουν καταφέρει οι δωρεές στα χιλιάδες ιδρύματά της, κατά παράβαση πάλι της πολυθρύλητης ισότητας, να είναι αφορολόγητες.

Να χρηματοδοτούνται επί πλέον από τον δημόσιο προϋπολογισμό, δηλαδή με τα χρήματα όλων μας που δίνουμε με τους φόρους μας, είτε είμαστε ορθόδοξοι χριστιανοί είτε όχι. Δηλαδή ακόμα και οι καθολικοί, μουσουλμάνοι, εθνικοί, άθεοι, άθρησκοι ή αδιάφοροι, χρηματοδοτούμε με το έτσι θέλω τις λιμουζίνες, τα ταξίδια τους, την τρυφή ζωή τους και το ιεραποστολικό ή “φιλανθρωπικό” έργο τους.

Παρά τα τεράστια ποσά που διαχειρίζονται και την τεράστια περιουσία, κάνουν φιλανθρωπικό έργο στηριγμένο σε δεκάδες “μη κυβερνητικές οργανώσεις” που μαζεύουν χρήματα και τρόφιμα από...τον κόσμο. Αρκετές από αυτές όπως η αλήστου μνήμης “Αλληλεγγύη” να είναι και μπλεγμένες σε υπεξαιρέσεις και απάτες.

Είναι μανούλες στην υποκρισία. Αν και βάλλουν συχνά πυκνά κατά των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, γιατί θεωρούν ότι βλάπτουν την αρχή της πλειοψηφίας (αφού οι ίδιοι ισχυρίζονται ότι το 98% του λαού είναι χριστιανοί ορθόδοξοι, οπότε για τους άλλους μπορούν να αποφασίζουν αυτοί), όταν το κράτος προσπάθησε να πάρει κάτι από την Εκκλησία, τα αντίστοιχα ιδρύματα κατέφυγαν στο...Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων.

Να έχουν ιδιαίτερες σχέσεις με πολύ πλούσιους παράγοντες εμπλεγμένους σε υποθέσεις φοροδιαφυγής, υπεξαίρεσης ή πλαστογραφίας εκατομμυρίων, όπως Λαυρεντιάδης, Κοντομηνάς, Βγενόπουλος κ.ά.

Να διαπλέκονται με την Δικαιοσύνη και με πολιτικούς για να κάνουν με τα λεφτά μας μπίζνες, off shore εταιρείες και ανταλλαγές δύσκολων, διαφιλονικούμενων ή θολής κυριότητας εδαφών με ξεκαθαρισμένες εκτάσεις “φιλέτα”, που αμέσως τις πουλούν σε υπεράκτιες εταιρείες.

Να απειλούν με αφορισμό εκλεγμένους πολιτικούς αν υποπτευτούν ότι θα ψηφίσουν κάτι που δεν τους αρέσει.

Θέλουν, και δυστυχώς έχουν λόγο ακόμα στο, όταν πεθάνει ένας Έλληνας πολίτης αν θα ταφεί ή θα καεί, ανεξαρτήτως της θέλησής του.

Θέλουν να έχουν λόγο στο τι θα γράφει η ταυτότητα του Έλληνα πολίτη (ευτυχώς

αυτό δεν το κατάφεραν δεν ξέρουμε τι αντάλλαγμα πήραν βέβαια).

Απαγορεύουν στον μισό πληθυσμό, δηλαδή στις γυναίκες να πατήσουν το πόδι τους σε μεγάλο κομμάτι ελεύθερης ελληνικής γης, για να μην αναστατωθούν οι γυναικοφοβικοί καλόγεροι.

Λογοκρίνουν την Λογοτεχνία, την Τέχνη και την Σάτιρα σε ότι δεν τους αρέσει και καλούν τον κόσμο σε αντίδραση με έμμεσο τρόπο και συχνά σε συνεργασία με φασιστικά στοιχεία.

Αν και επισήμως δεν εμπλέκονται με την Επιστήμη, μέσω των πιστών ή κάποιων ακραίων ιεραρχών, βάλλουν εναντίον της Επιστήμης και της Λογικής, προβάλλοντας αντιεπιστημονικές θέσεις και απόψεις, επί παντός επιστητού, κρατώντας τους πιστούς της στο σκοτάδι και δημιουργώντας έτσι ασάφεια στην κοινωνία.

Εκτός από αυτά τα λίγα που γίνονται σήμερα το 2014, έχουμε νωπή την πρόσφατη ιστορία της Εκκλησίας, όπως την άριστη σχέση της με τα δύο δικτατορικά καθεστώτα, την ταύτιση σύσσωμης σχεδόν της Εκκλησίας με το Στέμμα και τον αναθεματισμό του Βενιζέλου και των οπαδών του. Τον αφορισμό ή ανάθεμα μορφών του πνεύματος όπως ο Λασκαράτος, Καζαντζάκης, Ροΐδης, Καΐρης, Παμπλέκης, τις διώξεις των εκπροσώπων του Νεοελληνικού Διαφωτισμού και χιλιάδες άλλα παραδείγματα που θέλουν τόμους για να παρουσιαστούν. (Ενδεικτικά για το τι γινόταν στο Βυζάντιο).

Στον βαθμό λοιπόν που ο Νεοέλληνας δεν ξεφεύγει από το σύστημα αξιών που έχει επιβάλλει η Εκκλησία και δεν αντιδρά στις παρανοϊκές διδαχές της και στο μισοανατολίτικο καθεστώς που έχει φέρει αυτή την χώρα και την κοινωνία, με τα ελάχιστα παραδείγματα που αναφέρθηκαν, η κοινωνική-δημόσια απεμπλοκή μας θα είναι δυσκολότερη και τα αποτελέσματά της θα συνεχίσουν να έχουν επιπλέον συνέπειες. Αυτό είναι και το βασικότερο πρόβλημά μας με την Εκκλησία.

Οι πραγματικοί Έλληνες πολίτες θα πρέπει κάποια στιγμή να πάρουν θέση. Οφείλει πλέον η κοινωνία να αναπνεύσει ελεύθερα. Η Εκκλησία ας ασχολείται με τα του οίκου της μόνο και με τίποτα άλλο.

Φιλίστωρ